

Tisztelettel köszöntöm a 13. a osztály és a magam nevében szalagavató ünnepségünkön megjelent vendégeinket, az iskolavezetést, a tantestület tagjait, a kedves szülőket, rokonokat!

„Mindig furcsa egy kaland kezdete. Csaknem olyan furcsa, mint a vége. Az indulásnál izgatott vagy, alig várod, hogy útra kelhess, aztán meg alig várod a hazatérést.”

Kedves Tanítványaim!

Életetek egyik izgalmas, tartalmas szakaszának lassan végéhez közeledtek. Most matrózként még egy hajóban eveztek, de néhány hónap múlva befejezitek gimnáziumi tanulmányaitokat, s új kalandok, új kihívások várnak rátok. Hamarosan mindannyian kormányosokká váltok, és saját hajóitokat fogjátok vezetni ismeretlen vizekre.

„Ha majd elindulsz Ithaka felé, válaszd hozzá a leghosszabb utat, mely csupa kaland és felfedezés” – vallja a költő, Kavafisz.

Hogy mennyi rejtelmet, izgalmat, nehézséget, örömet rejteget számotokra a jövő és az út, amin elindultok, azt senki nem tudja, de ne féljete az ismeretlentől! Jó alapokkal vágtok neki az utazásnak.

Életetek korábbi szakaszában, családotok óvó, szerető közegében nevelkedve, szüleitek egyengették utatokat. S ahogy teltek az évek, úgy lettetek egyre bátrabbak, magabiztosabbak. Megtanultatok önálló döntéseket hozni, felelősséget vállalni tetteitekért. Minden egyes megélt siker és kudarc hatással volt személyiségetekre, megerősítette azt. És ez így lesz a jövőben is.

Ha távol is lesztek családotoktól, oltalmazó szeretetükre mindig számíhattok.

Kedves Szülők!

A mai nap egyike azoknak az eseményeknek, amely jelzi, az iránymutatás, az értékek mentén való közös gondolkodás lassan véget ér, s immáron felnőtt gyermekük önállóan képes dönteni az előtte álló feladatokról. Az elkövetkező időben is szükségük lesz támogatásukra, a figyelmes szeretetre, hiszen a munka neheze, a tanulás java még most kezdődik. Ne feledjék Keresztury Dezső szavait:

„Úgy gyönyörködj gyermekeidben, mint akik téged folytatnak majd.

De ne a magad vágyait, emlékeit álmodd újra bennük:
ne kényeztesd, ne ünnepeled, ne szidd,
Inkább szeresd, s érdemük szerint becsüld meg őket.
Légy okos ellenállás, jó gát, tiszta meder,
Hogy növekedjenek, mint súly alatt a pálma,
Hogy önerejükkel törhessenek utat maguknak,
S ne nyelje el őket lápok iszapja, sivataghomok.”

Kedves Osztályom!

Közös „utazásunk” pontosan hét évvel ezelőtt kezdődött, amikor beíratkoztatok a Váciba, s megkezdtétek tanulmányaitokat a 2010-ben újraindított hatosztályos gimnáziumi képzés keretein belül.

Szüleitek mellett tanáraitok is bekapcsolódtak nevelésetekbe. Az iskola közösségébe gyorsan beilleszkedtetek, bár a házirend betartásával néhány embernek meggyűlt a baja.

Megtanultátok hogy a lépcsőkön jobboldalon közlekedünk, rájöttetek, hogy a liftet csak akkor használhatjátok, ha senki nem látja, hogy a tantermi padokban minden tankönyvetek elfér, ezért azokat fölösleges hazavinni, s meggyőződtek arról is, van áram a konnektorokban.

A nyolcadik osztály befejezése után, 0. évfolyamon megszerezte azokat a nyelvi alapokat, amikre építeni lehetett. A szorgalom, a kitartó tanulás nem volt hiábavaló: ketten felsőfokú, tizenketten középfokú nyelvvizsgával rendelkeztek, s élve a lehetőséggel, többen vállaltátok az előrehozott érettségi vizsgát informatikából, angol, illetve német nyelvből.

Bízom benne, hogy a tanáraitoktól kapott ismereteknek, a megszerzett tudásnak hasznát veszitek majd a jövőben, s hogy a gimnáziumi élethez kapcsolódó élmények, a külföldi utazások, osztálykirándulások nem múlnak el nyomtalanul.

A mindennapi nehézségek, konfliktusok, örömök és sikerek folyamatosan alakítottak benneteket, mégis úgy érzem, hogy igazi osztályközösséggé most váltatok, a szalagavatói előkészületek során.

A mai nap mérföldkő életetekben, a szalag, amit mától viselni fogtok, jelzi, néhány hónapig még tagjai vagytok a vácis diákok közösségének, aztán útjaitok elválnak.

Figyelmeztet arra is, komolyabban kell venni a tanulást, hiszen ezen is múlik, milyen irányba indultok tovább.

De ne csak a cél elérése lebegjen a szemetek előtt! Mindennél fontosabb az, mi történik az úton, hogyan élitek az életeteket, s talán ez fontosabb, mint maga a cél.

„ Ha majd elindulsz Ithaka felé,
válaszd hozzá a leghosszabb utat,
Legyen minél több nyári hajnalod,
mikor – mily hálás örömmel! – először
szállhatsz ki sose-látott kikötőkben.
Állj meg a föníciai pultok előtt,
válogass a jó portékák között,
ébent, gyöngyházat, borostyánt, korallt,
és mindennemű édes illatot,
minél többet az édes illatokból.

Járj be minél több egyiptomi várost,
s tanulj tudósaiktól szüntelen.

Csak minden gondolatod Ithaka legyen;
végső célod, hogy egyszer oda juss,
de ne siess az úttal semmiképp.
Inkább legyen hosszú, minél hosszabb az út,
hogy évekkal rakva szállj ki a szigeten,
az út aratásával gazdagon,
s ne várd, hogy Ithaka majd gazdagon fogad.”

Kedves Tanítványaim! Legyetek kitartóak, maradjatok vidámak és nyitottak, önzetlenek,
segítőkészek, s kívánom, mindannyian érjete haza!

Karsainé Pataki Judit
osztályfőnök